

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

Městský úřad ve Vysokém nad Jizerou vypisuje výběrové řízení na funkci odborného pracovníka pro Vlastivědné muzeum ve Vysokém nad Jizerou.

Příhlášky písemně na adresu: Městský úřad Vysoké n. Jiz.
512 11 Vysoké nad Jizerou

do 25. října 1996

Požadavky:

1. Odborné vzdělání v oboru muzejnictví nebo v oboru příbuzném.
2. Možný nástup k 1. 12. 1996.
3. Ubytování ve Vysokém nad Jizerou zaměstnavatel nezajišťuje.

Informace na MěÚ Vysoké nad Jizerou, tel./fax: 0432/59 39 02.

Realitní kancelář **MARKSTAV**

Polní 970, Jilemnice, tel. 0432/3622

nabízí

**zprostředkování prodeje a nákupu
nemovitostí a stavebních pozemků**

Miroslav Brůna

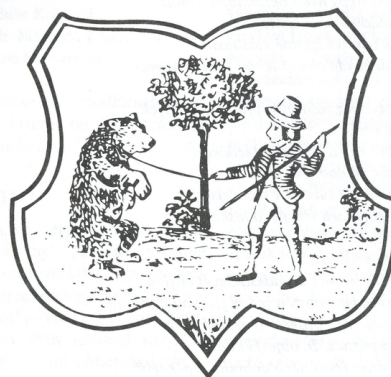
Polní 970, 514 01 Jilemnice

ZPRAVODAJ MěÚ Vysoké nad Jizerou- VĚTRNÍK č. 9/1996, vedoucí redaktorka Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 4,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého posledního dne v měsíci na MěÚ Vysoké nad Jizerou PSČ 512 11.

Vytiskla tiskárna Glos s. r. o. Semily, tel./fax: (0431) 2644 v roce 1996.

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ
MĚSTSKÉHO ÚRADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

ZÁŘÍ 1996

P. Bosmans

Devadesátdevět špatných vlastností

*Patříš mezi ty, kteří mají ten špatný zvyk
mluvit pouze o nepěkných vlastnostech druhých lidí?
Pak není něco v pořádku a něco ti chybí.
Buď jsi slepý nebo beznadějně šilháš.
Neuvědomuješ si totiž,
že díky této tvé špatné vlastnosti
nebude nikdo chtít s tebou žít a pracovat.*

*Ale když bez zábran vyprávíš o druhých
hezké věci,
jsi oblíbený a lidé tě vyhledávají,
protože jsi dobrý člověk.
Chceš-li být šťastný v manželství,
pak neopomeň říci něco laskavého
o své ženě nebo o svém muži.
Jsi přesvědčený,
že ten druhý má devadesátdevět chyb a
špatných vlastností a jednu jedinou dobrou?
Tak tedy mluv právě o té jediné dobré
a brzy poznáš, že objevíš i další.
Ještě dnes řekni něco dobrého a pěkného
a vneseš paprsek slunce do každého srdce!*

ZPRÁVY z městského úřadu

Pension pro důchodce

Na 12. zasedání bylo rozhodnuto o obsazení pensionu, ale protože došlo ještě ke změnám, bylo obsazení upřesněno na 13. zasedání 26. září

1/1 pí Anna Dvořáková
1/1 pí Miluše Kobrová
1/1 p. Boh. Martinec z Helkovic
1/2 pí Jiřina Smetanová

Pí Jeníková se zatím přiděleného bytu 1/1 vzdala. Datum otevření pensionu bude včas oznámeno.

Muzeum

Po změnách, ke kterým v muzeu v červenci došlo, byl provoz zachován v nezměněném rozsahu, co se týče návštěvy muzea. Provoz zajišťuje ke spokojenosti MěÚ p. Vladimír Hladík, bývalý dlouholetý člen muzejní rady, za pomoci dr. V. Lukáše a Michala Jakla.

Celková koncepce muzea bude navržena na příštím zasedání MZ. Městský úřad počítá s vypsáním výběrového řízení na obsazení odborného pracovníka. MěÚ chce v tomto případě udělat všechno pro to, aby nedošlo ke ztrátám a aby se zvedla prestiž vlastivědného muzea.

Pomoc občanům

MěÚ i TJ poskytují pro občany služby při sekání pozemků v těžko dostupných lokalitách a veškeré práce s řezáním křovin. Informace na telefonních číslech 593 902 (MěÚ) a 94 295 (sokolovna).

Vzpomínková jízda

V sobotu 31. srpna projela naším městem vzpomínková jízda na oslavu 60. výročí otevření Horské silnice prezidenta Osvooboditele. Zastávka s občerstvením a odměňováním účastníků proběhla v prostranství před Krakonošem. Bylo možno vidět řadu historických vozidel pečlivě udržovaných a vyleštěných do nebyvalé krásy. Trasa byla přes 80 km dlouhá. Start byl na jilemnickém náměstí, cíl na Mísečkách. O přestávku první etapy ve Vysokém n. J. se postaral div. spolek Krakonoš. Byly připraveny stánky s občerstvením, místní hudba, členové tanečního kroužku Krakonoše potěšili účastníky krkonošskými tanci a všichni motorizovaní účastníci byli obdarováni publikacemi dr. Lukáše Vysoké n. J. a Divadlu vysokému na mnoho mil rovněž nebylo.

Počasí této zajímavé a významné akce opravdu přálo a diváků přišlo i přijelo také hodně. MěÚ děkuje div. spolku Krakonoš za zdárné zabezpečení této vzpomínkové slavnosti.

**Zpráva pro všechny žadatele
o příspěvek na zavedení
elektrického nebo plynového
topení. Otiskujeme celý dopis
Státního fondu životního
prostředí České republiky
starostovi města p. J. Maturovi**

V Praze dne: 31. července 1996
Č. j.: 826/SFŽP/E/96

Vyřizuje: útvar ochrany ovzduší
tel. 02/66023111

Věc: Zamítnutí žádosti o podporu akcí
realizovaných k ochraně ovzduší.

Sdělujeme Vám, že vzhledem k několikaanásobnému překročení možností Státního fondu životního prostředí ČR řešit v nejbližší době žádosti na podporu akcí k ochraně ovzduší, bylo provedeno vyhodnocení všech doposud nevyřízených žádostí. Do hodnocení byly zahrnuty i žádosti, které nebyly ze stejného důvodu vybrány ministerstvem životního prostředí k podpoře v rámci Programu na ozdravení ovzduší a byly postoupeny Státnímu fondu životního prostředí.

Na základě výsledků tohoto hodnocení, které přihlíželo k prioritám stanoveným příslušným okresním úřadem, emisní a imisní situaci v místě realizace opatření a měrné investiční náročnosti na jeho realizaci, rozhodl ministr životního prostředí České republiky po předchozím projednání v Radě Fondu o zamítnutí Vaší žádosti o podporu.

*Ing. Jan Beneš,
ředitel Státního fondu
životního prostředí ČR*

Kdo má zájem, nechť si vyzvedne v úřední době doklady o financování změny vytápění na MěÚ.

**Finanční úřad
v Jilemnici informuje**

Z důvodu reorganizace Pošty s. p. dojde k 30. 9. 1996 ke změně převodové pošty, a to na 536 90 Pardubice 90.

Je proto nutné k placení daní používat složenky s touto převodovou poštou. Název a sídlo banky a čísla bankovních účtů u jednotlivých daní se nemění, zůstávají stejné.

Státní a městský znak

V době, kdy jsme ještě byli Českou a Slovenskou federativní republikou, obrátil se na mne pan starosta s prosbou, zdali bych mohl vytvořit nové znaky pro jednací síň Městského úřadu ve Vysokém nad Jizerou.

Tehdy jsem ještě studoval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze v sochařském atelieru kovu, šperku, glyptiky a medaile u profesorů Jiřího Harcuby a V. K. Nováka.

Toho času jsem také měl hotových již několik variant státního znaku na mincích a dalších soutěžních výtvarných návrzích. Problematika znaku, jeho výtvarná řešení a heraldika vůbec se mi zalíbila a těšil jsem se zabývat se těmito úkoly kromě jiných dodnes. První varianty návrhů jsem předložil ke schválení městskému úřadu v době, kdy se už pomalu schylovalo k rozhodnému rozdělení Čech a Slovenska, a tak jsme s celou realizací byli nuceni počkat na ustálení samostatného

Českého státu a s ním i nového velkého státního znaku.

A jak se pak stalo, vytvořil jsem nový výtvarný návrh státního znaku a k němu i návrh znaku městského tak, aby výtvarně vyzněly jako jeden celek. U každého vycházím z co nejpůvodnějších pramenů popisů znaků jak heraldických, tak i zákonných.

Jak vlastně takový znak vzniká? Nejříve jsem nastudoval historický vývoj vysockého znaku, a to od jeho prvního obrazového doložení pečeti z roku 1592 i s pověstí a jeho popisem. Vycházeje z těchto dat, vytvořil jsem vlastní kresebné výtvarné návrhy, podle nichž jsem vymodeloval reliéfy obou znaků a to již v měřítku 1:1. Velikost u obou jsem volil podle místa určení v objemové vyvážednosti.

Hotové modelované reliéfy jsou negativně zaformovány do sádry, z níž se následně odlíjí pozitivní konečné modely. Teprve takovéto sádrové modely je možné předat slévárně k přesnému nalití do bronzu. V tomto případě byly odlity uměleckou slévárnou "HVVH" v Horní Kalné ve dvou párech. Jeden je instalován v průčelí jednací síně, druhý pak venku na fasádě Městského úřadu o cesty směrem ke Kramářově vile.

K Vysokému, jakožto rodišti mých předků, místa, kde žil sklářský výtvarník a profesor SPŠS v Železném Brodě, můj dědeček Alois Hásek, v jehož šlépějích se snažím pokračovat, mám bytostný vztah.

Proto mi bylo nejen potěšením, ale především ctí, ztvárnit nové znaky pro toto městečko, kam se rád vracím.

Jan Hásek

Školní okénko

**UČITELSKÉ
OSOBNOSTI**

**Vzpomínám na svého
učitele Jana Mečíře**

Bude už asi velmi málo těch jeho bývalých žáků, ale vzpomínka na výborného učitele je v nás stále živá. Mne - dědka osmasedmdesátiletého - učil ve 2. třídě obecné školy vysocké. Dle všeobecného úsudku žactva byl to přísný pan učitel. Respekt budil obrovský svým zevnějškem, hlasem i metodou vyučovací. Ale násobilku dovedl naučit tak, že kdyby nás někdo vzbudil třeba o půlnoci a poručil odříkat, byli bychom to splnili perfektně. A takový pevný matematický základ se nám rentoval po celý život.

Znal jsem pana učitele Mečíře i po té veselejší stránce. To když se v době prázdná procházel se svým legračním psem Cikánem po vysockém náměstí. Byl to černý jezevčík, který na povel skákal dosti vysoko přes nastavenou hůl, a nebo tu hůl, zahozenou, bezvadně aporoval v tlamiče.

Dnes se seznamují s podobou voustátého učitele Mečíře návštěvníci lyžařského oddělení vysockého musea, kde si udržují slávu spoluzakladatele vysockého Ski - klubu /r. 1903/. Tady v museu je přebo-

hatý archiv fotosnímků a mezi prvními lyžaři vysokými parádují dva vysočtí učitelé: Jan Mečřif a Josef Zajiček s buřinkou na hlavě. I když to dnešním sportovcům může připadat trochu k smíchu, nutno si uvědomit, že tenkrát ty "buřinky" nebo "bouřky" čili "tvrďáky" neboli "bonbónky" byly velikou pánskou módou.

Ale nyní již k tomu jubileu! Letos v listopadu uplyne 110 let od narození Jana Mečřife. Pocházel z rodiny rolnické a narodil se v Kruhu u Jilemnice dne. 4. XI. 1859. Byl nejmladším ze 6 dětí, život se s ním tedy nemazlil. Do školy obecné v Kruhu chodil od r. 1865 do října 1871. Potom se učil druhému zemskému jazyku - jak se tenkrát říkalo - na německé škole v Josefodole v okrese Jablonec n. N. Do školy měšťanské v Nové Pace chodil 3 roky. Potom byl přijat do kvarty reálky v Pardubicích, kde maturoval 22. července 1879. Po maturitě dal se zapsat na Vysokou školu technickou v Praze, kde po tři roky studoval odbor stavitelství vodního a silničního. Proto také za svého vyučování ve Vysokém pomáhal vyměřovat silnici Vysoké - Jablonec n. Jiz. přes Tříč. Z existenčních důvodů opustil vysokou školu a oddal se učitelství na okrese jilemnickém. Učil zprvu v Martinicích, ve svém rodišti Kruhu a na Benecku. Od roku 1889 do roku 1902 působil na obecné škole ve Vysokém. Když r. 1901 k oboru matematicko - technickému udělal ještě zkoušky z oboru přírodovědeckého, stal se odborným učitelem na měšťanské škole v Jablonci n. Jiz. , kde učil do roku 1907.

Od r. 1908 dostal se do okresu pražského asi přičiněním Adolfa Frumara,

ředitel školy u sv. Petra v Praze, známého v českém pedagogickém světě jako autora "Slabikáře", ilustrovaného nejslavnějším českým malířem Mikulášem Alšem. Mečřif s Frumarem byli spřízněni se strany manželek. Obě byly Vodsedálkovy z hospody "U Landverů", kde Mečřifovi též bydleli a kam Frumarovi jezdili na návštěvu.

Odborný učitel Jan Mečřif učil na Zbraslavi od r. 1908 do roku 1917, potom v Košířích od r. 1918 do r. 1923, též krátce na Smíchově do r. 1925 a konečně se stal na konci své kariery ředitelem měšťanské školy v Košířích. Roku 1926 odešel do penze neboli do výslužby a brzy na to dne 3. ledna 1928 zemřel ve věku 68 let.

Podrobná data, zde uvedená, jsem získal laskavostí jeho snachy /t. č. bytem v Pardubicích / pí Ing. Elišky Mečřifové, která si Vysoké zamilovala, neboť se stala manželkou jediného syna Mečřifových. Jmenoval se po otci Jan. Již od studentských let jsme byli dobrými kamarády, říkali jsme mu Jenda. Nabyl dobrého vzdělání a jako Doc. dr. ing. chemických věd na vysoké škole chemické prokazoval i v životě lidsky krásné vlastnosti. Stal se mecenášem vysokého muzea, jemuž daroval veliké a cenné obrazy s motivy z Vysocka, které ze svých úspor zakoupil. Jsou to originály akademického malíře J. Grusse. Tím byl položen základ k městské obrazárně při vlastivědném muzeu. Bohužel zemřel náš vzácný mecenáš předčasně a náhle v prosinci 1954 ve věku 58 let.

Celá rodina láskou spjatá s městem našim odpočívá na vysokém poetickém

hřbitově za kovovou zahrádkou rodu Vodsedálků poblíž hlavního vchodu.

Aby to vše neupadlo v zapomenutí, zapisuji tato fakta na stránky Větrníku dne 15. X. 1969.

Vladimír Pavlík
(zapsáno před 27 lety)

ZŠ

Informace o školním roce 1996/1997

Povinná školní docházka je devítiletá, tedy v tomto školním roce chodí do deváté třídy 21 žáků. V Ropracích se vyučuje ve třech odděleních - v 1., 2., 3. třídě je 10 žáků. Naše škola má celkem 205 žáků.

Zvolili jsme vyučování podle programu - Základní škola, kde na 1. stupni je 1. až 5. třída, na 2. stupni 6. -9. třída.

1. - 4. třída se vyučuje již podle nových osnov, od 5. do 9. třídy se výuka řídí podle vyhlášky ministerstva školství platící pro přechodné období.

I v učitelském sboru došlo ke změnám. Na 2. stupeň byla přijata Mgr. Lada Jónová, absolventka Vysoké školy pedagogické v Hradci Králové, vystudovala obor český jazyk - výtvarná výchova. Na 1. stupni 3. třídu vyučuje sl. Renata Bordeová, za ni vede školní družinu pí Jitka Mládková. V 2. třídě učí pí Věra Kosová, důchodkyně. Pí Mgr. Edita Vondrová bude vyučovat tělesnou výchovu. Letos je pedagogický sbor patnáctičlenný.

Snažíme se co nejvíce modernizovat školu. Pro kvalitnější výuku jazyků - ang-

ličtiny a němčiny - jsme vybudovali jazykovou učebnu za 76000 Kč, techniku dodala a instalovala firma KDZ Vizovice. Každý žák bude operovat se speciálním sluchátkem, které je propojeno s pedagogem. Tato forma učení je nejen efektivnější, ale i zábavnější. Jazykovou učebnu financovali místní soukromníci, kterým takto veřejně upřímně děkujeme. Jedná se o tyto sponzory:

- p. PhDr. Durda - lékárna
- p. Bachtík - cukrárna
- p. Vedral - Družstvo vlastníků
- p. Štěpánek - Šneko
- pí MUDr. Pohanková - soukromá lékařka
- sl. Kučerová - drogerie
- p. Nedomlel - půjčovna a prodej lyží
- p. Adametz a spol.
- p. Pokorný - elektrotechnika
- p. Petruška - PaP stavební firma
- p. Bečka - prodejna Alf

Po celý školní rok 1996-97 přejeme žákům samé pěkné známky, rodičům i učitelům snaživé a vychované děti.

L. Halířová-zást. ředitel

ISS

Nový školní rok na ISS

Prázdniny žákům skončily, nový školní rok 1996/97 začíná. Město Vysoké nad Jizerou se opět stane cílovou stanicí, kam budou autobusy pravidelně dovážet studenty z přílehlého regionu, aby zde v integrované střední škole se připravovali na zvolené povolání. V jedenácti třídách do

školních lavic zasedne více jak 270 mladých lidí. Nejvíce žáků se bude teoreticky i prakticky připravovat na profesi automechanik a opravář, dále to budou studenti a studentky obchodní akademie a čtyřleté rodinné školy, zaměřené na studium ekonomiky, obchodu a podnikání. Prvně se budou rovněž studenti připravovat k maturitní zkoušce v dvouletém nástavbovém oboru "Podnikání v oboru", který navazuje na vyučení. ISS ve Vysokém nad Jizerou se tak stala jednou ze středních škol, které byly zařazeny do sítě škol MŠMT ČR a je její nedílnou součástí.

Přejeme žákům a studentům, aby nastávající školní rok 1996/97 byl rokem úspěšným a Vysoké nad Jizerou se pro ně stalo místem, na které budou mít nejlepší vzpomínky.

Ředitelství ISS

Stanice technické kontroly silničních vozidel STK při Integrované střední škole Vysoké n. Jizerou zahájila svou činnost od 19. srpna 1996.

Integrovaná střední škola ve Vysokém nad Jizerou patří mezi vzdělávací instituce komplexního typu s dlouholetou tradicí odborného školství. Chtěli bychom Vás informovat o tom, že součástí vybavenosti školy je i nově zřízená "Stanice technické kontroly silničních vozidel" /STK/. Její předpokládané využití bude nejenom v profesní přípravě žáků odborných učebních a studijních oborů, ale

je určena i pro širokou motoristickou veřejnost. STK při Integrované střední škole ve Vysokém nad Jizerou bude provádět technické kontroly silničních motorových vozidel v rozsahu kategorií L, M1, N1, O1, O2, T a jejich přípojných vozidel /osobní, dodávkové automobily, motocykly, traktory a přípojná vozidla/.

Současně bude stanice zajišťovat měření emisí zážehových a vznětových motorů pro uvedená silniční motorová vozidla.

Srdečně zveme všechny zájemce. STK je umístěna přímo v areálu školy ve Vysokém nad Jizerou. Telefon 0432/593907, 593900, fax 0432/593125.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

Ředitelství ISS

Z KULTURY

Krakonoš u Atlantiku aneb Normandská mozaika

Tuňným písmem bude zapsán červenec 1996 do kroniky divadelního spolku Krakonoš. Ten poprvé ve své více jak dvousetleté historii odjel na hostování za hranice vlasti. Stalo se tak na základě pozvání normandských přátel, kteří své umění představili Vysokému na loňském Krakonošově divadelním podzimku. Do země dobrého vína a ještě lepších sýrů si vysočtí ochotníci s sebou odváželi krkonošskou variaci na Shakespearova Kupce

benátského, Komediji vo dvou kupcích a Židov Šilokovi. Tedy látku, která nemusela být Francouzům cizí a zároveň výstižně prezentovala duch tvorby vysokého divadla. Její domácí premiéra se uskutečnila 30. června. /

Normandie

4. července jsme po jednodenní cestě přistáli v promoklé náruči Normandie, francouzského regionu oplývajícího řadou specifik. Ať už máme na mysli architekturu, folklór, zemědělství nebo lihovnictví. Obzvlášť výjimečnou pozici Normandie zaujímá v oblasti francouzských národních dějin. Život státu se několikrát v minulosti odvíjel od dění na březích omývaných Atlantikem. Vzpomeňme, v jaké nezáviděníhodné situaci se v 11. století ocitl francouzský král, když Norman Vilém Dobyvatel, do té doby pod jeho mocí spravující Normandii, se stal králem anglickým /a léno za La Manchem si samozřejmě ponechal/. Připomeňme normandské město Honfleur, odkud počátkem 17. století vyplouvaly lodě mořeplavce Champlaina, který založil Quebec /dodnes mluvící francouzky/ a zavelel ke kolonizaci Kanady. A vzpomeňme i historicky méně vzdálenou vojenskou operaci západních spojenců v červnu 1944, kteří vylodění právě na normandských plážích zahájili osvobozování Evropy od Atlantiku až po Berlín.

Naši hostitelé

Po celých pět dnů jsme se mohli těšit pozorné péči našich přátel divadelníků.

Pro většinu z nás se jim podařilo zaji-

stit prosté ubytování v parkurovém centru uprostřed přímořského letoviska Deauville a zbylým nabídli své soukromí v blízkém okolí. Jejich zásluhou jsme se záhy rozmlsali a rádi přivykli stylovým francouzským pokrmmům o několika chodech, jakož i propadli kouzlu přírodních pikniků. Program, který pro nás připravili, byl nabitý do poslední hodiny pobytu. Obsahoval vedle našich vystoupení okružní jízdy po krajových pamětihodnostech, turnaj v národní hře petanque, recepci u pana starosty městečka Pont-l'Eveque a několik společných večerních setkání.

Představení

Za hranice jsme odjžděli především představit Francouzům nově nastudovanou Komediji vo dvou kupcích a Židov Šilokovi. V plánu byla dvě představení. To první se konalo v Pont-l'Eveque v krásné divadelní budově, která nám poskytla veškeré zázemí, včetně kvalitní techniky. Zajímavý byl poznatek, že divadlo v tamějších zeměpisných šířkách začíná poměrně pozdě. Opona našeho představení se měla otevřít v jedenadvacet hodin, avšak to bylo jen znamení pro návštěvníky, že stačí přijít na čtvrt na deset. Jelikož jsme hráli v naší mateřštině, každý z nich obdržel u vchodu vytištěného průvodce dějem ve francouzštině. Situaci jim usnadňoval i francouzsky mluvíví opovědník, který uváděl jednotlivé obrazy. Bylo pak příjemné, když diváci reagovali spontánně a zdálo se, že není jazykových bariér. To potvrdil i závěrečný vřelý potlesk.

Druhé představení se odehrálo v městečku Dozule v prostorách víceúčelového kulturního domu. Z důvodu jeho malého pódia, které navíc nebylo propojeno s šatnami, bylo potřeba hru přizpůsobit podmínkám. Co se však zpočátku zdálo jako překážka, obrátilo se během představení v náš prospěch. Herci vcházeli na scénu mezi diváky, některá jednání se vedla v jejich bezprostřední blízkosti a stále byli součástí jevištního dění. Oceňování, které přišlo v závěru, sálalo ještě větší intenzitou než po předešlém vystoupení. Jak jsme se později po našem návratu dozvěděli, vyšly o vystoupení českého divadelního spolku Krakonoš v tamějších regionálních novinách pochvalné řádky.

Poznáváme Normandii

Stejně jako nás náš autobus, věrná karošenka, spolehlivě dostala až k břehům Atlantiku, posloužila nám dobře i při poznávacích okruzích normanským krajem. Tak jsme se mohli obdivovat jednomu ze sedmi divů světa, klášteru sv. Michala, jenž bývá při mořském přílivu zcela oddělen od pevniny vodou. Pobyli jsme v už zmíněném městečku Honfleur, které nejen že je historicky významným přístavem, ale také městem desítek galerií, a navštívili zámek, v němž se vyrábí tradiční krajová lihovina Calvados. Více času v programu zůstalo vyhrazeno normanskému venkovu, jak s jeho domovní architekturou, tak specifickým zemědělstvím. A nemohli jsme samozřejmě opustit tuto oblast, aniž bychom nezhlédli památné bitevní pláže z konce 2. světové války. Jím patřil závěr našich poznávacích výletů.

Přátelská setkání

Bůh Dionýsos, patron veselí a dobré nálady, se k nám připojil už na cestě do Francie, přilákán zpěvem a tóny harmoniky a věrně rozfoukával zábavu při každé vhodné příležitosti. Po tři dlouhé večery se konala přátelská setkání mezi námi a normanskými ochotníky. Stoly byly opakovaně plné lahůdek z domácích hostitelských kuchyní. Vysoctí muzikanti se opírali do svých nástrojů, prostorem se vznášely české a moravské lidovky a parketem proplouvaly česko-francouzské páry. Domáci se dostávali ke slovu v poslechových chvilkách, které vyplňovali svými tradičními baladami a kabeletními písněmi. Duch hravosti vrcholil na posledním rozlučkovém večeru během šňůry rozverných soutěží. Zvláštní místo mezi setkáními patřilo večeri s panem starostou a radními města Pont-l'Éveque, kteří vyslovili potěšení a uznání nad naším představením, potřásl si rukou s Krakonošem a zhlédli ukázky vysokého folklóru.

Závěrem

Zájezdem do Francie si vytvořil vysoký divadelní spolek východisko pro trvalejší partnerství s normanskými ochotníky. Na jeho základě se naskytá možnost vzájemné tvůrčí spolupráce. Obyry její konkrétní podoby by měly být jasnější už v říjnu. Francouzští přátelé se totiž chystají ve zredukovaném počtu navštívit blížíci se Krakonošův divadelní podzim.

Mgr. Petr Pýcha

Krakonošův podzim

V říjnu od 11. do 19. proběhne ve Vysokém již 27. ročník Krakonošova divadelního podzimu. V letošním roce převažuje komediální žánr a nezapomínáme ani na pohádku pro děti, po dvou letech paury se můžeme těšit i na hosta přehlídky z řad profesionálních umělců.

Objednávku vstupenek jako každoročně ke spokojenosti návštěvníků vyřizuje v městské knihovně Iva Rehořová.

A jaká je nabídka divadel?

V předvečer zopakuje místní DS Krakonošův hr. Nepila z dějin české státnosti o vyvraždění Slavníkovců Oldřiška. Oficiální zahájení pak patří staronovému souboru z Karolinky, který se souhlasem autora M. Kundery uvede úsměvné Příběhy Jakuba a jeho pána, připomínající putování Dona Quijota A Sancha Panzy.

V neděli odpoledne pak přivítáme na jevišti vzácné hosty: pana Otakara Brouska st. a jeho syna Otakara Brouska ml. Určitě bude pobesedování s nimi patřit k zajímavostem přehlídky. Večer pak patří představení prvního nováčka letošního ročníku z Dobronína od Mir. Večerky Deset statečných aneb Tohle už nikdy nehraj. Staňo.

V pondělí se můžeme těšit na moravský folklór, soubor z Boleradic přiveze Rok na vsi od br. Mrštíků. K tomu není co dodávat.

V úterý přivítáme dopoledne dětské diváky na pohádce Rakovníka. Třirubíný od Blanky Jirůkové je výpravná hra čerpající z odkazu indických pohádek.

Trochu hořká a hodně bláznivá komedie z Francie se skrývá pod názvem Premiéra mládí od Ch. Gindicelliho od souboru ze Žlutic.

Ve středu budeme čekat na soubor z Josefova Dolu a jeho komedii v hávu starověkého Recka Vtomhle domě spal Bůh od G. Figueireda.

Čtvrtě nám přinese známou hr. R. N. Nasha - Obchodník s deštěm v podání souboru Radnice.

Posledním soutěžním představením bude hra o lásce a smutku, či Romeo a Julie v obrazu třicetiletého všedního života. Seznámíme se tak jejím prostřednictvím s druhým nováčkem přehlídky, souborem z Horních Moštěnic. Slavná milenecká dvojice v komedii E. Kishona Byl to skřivan.

Volba na hosta přehlídky na sobotu padla tentokrát na soubor z České Lípy, který velice zdařile uvedl jednu z nejznámějších komedií M. V. Gogola Revizor už na přehlídce v Třebíči a v Hronově.

Tim je zcela vyčerpána nabídka letošních divadel. Samozřejmě nebudou scházet další doprovodné akce, mezi které patří vítání souboru denně před divadlem Krakonoš, společenské večery, tentokrát se vrátí do Kramářovy vily, vzdělávací semináře, besedy a další. Chystáme překvapení na sobotní odpoledne při zahájení přehlídky před divadlem.

Budeme se těšit na každého návštěvníka, který ušedne do hlediště nebo přijde k divadlu pozdravit soubory. Zároveň využíváme této cesty a děkujeme všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podílejí na této vrcholné akci v našem městečku.

Za DS Krakonoš Svatava Hejralová

Z HISTORIE dávné i nedávné

Kronika sklenařická

Část 2

NEJSTARŠÍ PAMÁTKY

Staré spisy

- úryvek nějaké staré knihy z dob císaře Karla VI. - je to počátek knihy bez titulu - obsahuje 15 listů tištěných formátů L archového

- jiný spis pro památku chovaný je žádost Václava a Daniela Patočky k vysoké vrchnosti o povolení k stavbě domu z r. 1759

- další starý spis je zpěvník obsahující žalmy i s nápěvy, je to malého formátu pro pohodlí vydaná knížečka (4cm široká a 6 cm vysoká) od Daniela Strege a Jana Liti-mila, tisknuta je v Haagu v Holandsku u Ludolfa Breckfelda r. 1636

- v obci se chová přes 400 let stará památka Matthioliho herbář - domácí zápisky s nadpisem Památní Letopisové aneb V paměť uvedení všech pamětí hodných věcí, Josef Patočka L. P. 1809 6. srpna 1836

Stříbrné peníze

"Při stavbě erární silnice, kteráž jest od Vysokého k Přichovicím a stavěna byla r. 1854, našla se v r. 1855 u kovářny nazvané Amerika, samoty sklenařické, popelnice, při níž nalezeny peníze stříbr-

né, na koně rachotáček mosazný, zvláštního druhu špic neb krumpáč k lámání kamene. Peníze pocházejí z dob Václava II., tedy první české kulaté groše z r. 1300. Menší druh peněz nalezených jsou české denáry z téže doby pocházející. Rachoták zakoupil p. pater Jos. Koublé a českému museu daroval."

"Obecní zvonek, jenž ve Sklenařicích jest, má nápis tento: Valentin Lissiaek goss mich in Prag 1747. Hlavní obrázek na něm jest 1 dm vysoká podoba sv. Floriána, dále nachází se nahore pod korunou 4-5 cm vysokých 17 figurek, z nichž jedna má housle, druhá harfu, třetí píšťalu, opět jiná má knihu v ruce neb kouli a tak se kolem opakují představující takto nej-spíše kůr andělský."

Starý nábytek

Jesenec - dvůr, který vznikl podle pověsti: majitel byl pohan, který semilské vrchnosti dlužil 63 kopy, po bitvě bělohorské vydaly se císařské rozkazy k rozšiřování křesťansko katolické víry mocí, majitel než by se obrátil na katolickou víru, raději dvůr opustil, aniž by se více navrátil, vrchnost potom za dlužní cenu dvůr prodala mezi tři občany

"Dvůr stál na téměř místě, na kterém ještě dnes pozorovati lze veliký kámen od kol vozových obroušený, když tento u stodoly úplnému se rozvírání vrat zabráňoval, mimo to ještě v r. 1848 bylo lze pozorovati některé staré zdi onoho dvora, jistému kousku pole až do dneška říká se pohaniště, kteréžto pojmenování jedni odvozují od pohana, jiní zase praví,

že na téměř místě poslední byla zasetá pohanka. Jeden z oněch 3 podílníků jménem Vít Patočka měl u onoho dvora skříň (starou dřevěnou mísu) a javorový staročeský stůl. Oboje chová se ve školní sklenařické budově. O stole udržuje se zvláštní pověst, že za času, kdy ještě nebylo kostelů a ženy chtěly k úvodu jíti, přicházel kněz z Poniklé a ženy kolem onoho stolu uváděl."

Z kroniky vybrala I. Řehořová

Salesiánská chaloupka ve Staré Vsi

Během letošního léta oživovali církevní obce ve Vysokém a přispěli k ruchu prázdnin i letní obyvatelé obou vysokých far. Zvláště rozmanitostí a barevností národů i ras hýřil tábor ve sboru Církve československé husitské, konaný pro děti uprchlíků usazených v naší vlasti. Jiné letní bydliště ve Staré Vsi chci popsat v následujících řádcích.

V háji na svahu Davidových vrchů se ukrývá po boku jiné výstavní chalupa. Na jejím místě tlely ještě roku 1984 ohořelé trosky starého stavení. Sousední chalupu č. p. 85, kde pan Slavík zhotovil známý krásný staroveský betlém, zakoupila roku 1984 rodina Böhmova. Jelikož nechtěli pobývat na této samotě v takové osamělosti, pomohli majitelům spáleniště v obtížném shánění kupce. Sami se dlouho tvářili, že nevědí, že pan Fr. Míša, jenž vyhořelé obydlí zakoupil, je představitelem v učitelském salesiánském řádu. Odstraňování trosk a ručnímu vykopávání mnohem rozsáhlejších základů a postupnému budování novostavby v těžko dostupném místě věnoval svá

dýchodová léta laický salesiánský koadjutor, čili pomocník, Alfons Kováč, narozený 11. 8. 1919. Budoval zde takzvanou "salesiánskou chaloupku", což za minulé epochy byly tábory pořádané tajně salesiánským řádem v síti míst po vlastní pro křesťanskou výchovu mládeže. Do těchto komunit, přibližně ob týden obměňovaných, zavítal vždy ku každé skupině, když se její tábor konal, nejméně jednou kněz, aby pomohl svátosti zpovědi a vykonal tajnou mši. Vedoucími bývala starší mládež, která ještě neměla přílišný odstup od svých světců, ale zároveň již za ně pocitovala zodpovědnost. Konaly a nyní již neutažené se konají zvlášť chlapecké a zvlášť dívčí "chaloupky". Nejblíží "dívčí chaloupka" byla snad v Roztokách. Do Staré Vsi přijela první skupina hochů do chaloupky zvané Spáleniště a zasvěcené roku 1986 svatému Josefu. Spali tehdy ještě ve stodole u Böhmů, jejichž pohostinství využil svého času i nynější litoměřický biskup ThDr. Josef Koukl. Větší mládež pomáhala a pomáhá i se stavbou na někdejší spáleništi. Sedm tesařů zastřešilo chaloupku za šest dní od pondělí do soboty v roce 1990 a štít byl hotov roku 1992. Pan Kováč, který stavbu opatroval, si do ní sice nastěhoval své věci, avšak sám tam již nikdy nespál, neboť zemřel na rakovinu 22. 4. 1994. Do dokončení hrubých stavebních prací spával převážně ve stanu. Chalupě chybí ještě mnohé vnitřní vybavení, zvláště vytápění většiny místností a pitná voda. Může být tedy zatím využívána pouze v létě, ač letos v zimě se již našla skupina odvážlivců, kteří tam pobýli. Obyvatelé tohoto zařízení, ač ne vždy věřící katolíci, často přes léto zaplňovali o mších lavice vysokého kostela sv. Kateřiny.

M. L. Jakl

Děti bez domova

Ne všechny děti mají možnost prožívat radostné a klidné dětství ve svých domovech. Válečných ohnisek na naší planetě je dost a bohužel jich spíš přibývá než naopak. Často musí celé rodiny utíkat a moc často jen s holýma rukama, aby zachránily holé životy. I u nás mnozí takto postižení hledají útočiště. Přicházejí z mnoha míst naší planety: z bývalé Jugoslávie, z asijského kontinentu i z Afriky. U nás jsou pak ubytováni v uprchlických táborech. Tady mohou žít v bezpečí, bez ohrožení života, ale jejich možnost pohybu je omezena těmito tábory.

V nich pak toto omezení a určitá izolace je nedobrá zvlášť pro děti. Někteří studenti vyšších ročníků Husovy theologické bohoslovecké fakulty v Praze měli možnost tyto tábory navštívit a poznat jejich problematiku, zvlášť pokud se týká dopadu na děti. Proto se malá skupinka těchto studentů rozhodla dětem uprchlíků prázdniny trochu zpříjemnit. Pozvali je k nám na naši faru, a tak tyto děti prožily týden v našem krásném kraji. Snad těchto pár dní jim pomůže k tomu, aby rády vzpomínaly. Ať už u nás najdou trvalý domov, či až se budou moci jednou vrátit do svého původního domova, na který rády vzpomínají. O to se tito naši studenti snažili a myslím, že jim jejich úsilí vyšlo. Děti tu byly rády a dokonce by rády přijaly i pobyt trochu delší. Snad příště.

Na naší faře nejsme na větší počet dětí zařízení. Nemáme tu kuchyň ani koupelnu. Proto jsme se obrátili o pomoc pro tyto děti na městský úřad, kde nám velmi

ochotně vyšli vstříc. Děkujeme tímto p. starostovi, který s laskavostí jemu vlastní zařídil dětem obědy ze školky, i p. tajemníkovi, který umožnil sprchování v místní sokolovně. Děk patří i personálu v kuchyni školky, neboť vařit denně 25 obědů navíc je také značná práce.

Já sama mám z tohoto skromného díla radost jako ze všeho, co roste z ochoty učinit druhým život lepší a radostnější. Děkuji i tímto sdělením všem, kdo jakkoli přispěli.

*Zdenka Schubertová
farářka ve Vysokém*

Těsně před uzávěrkou obdržela redakce ještě následující zajímavý článek přímo od vedoucích této akce.

Během pátku 16. 8. se fara církve československé - husitské ve Vysokém nad Jizerou začala pomalu plnit dětmi. Na týdenní pobyt nás přijelo celkem 25 - šest vedoucích a devatenáct dětí, původem z různých částí světa, nyní z integračně pobytových středisek v Čechách. Byla mezi námi tři děvčata z Makedonie, šest chlapců z Arménie, další čtyři z Vietnamu, tři chlapci a jedna dívka z Ghany a dva chlapci z Chorvatska. Také team nás vedoucích byl mezinárodně zastoupen. Z Prahy jsme přijeli tři - Tomáš, Lenka a Adela, další z vedoucích byl Dominik, původem z Nigérie, přijel ze svého nynějšího domova z Brna, Suvi, ta přicestovala dokonce až z Finska, a Kosmin z Rumunska dorazil o něco později.

Společným jazykem byla čeština, neboť většina dětí bydlí v Čechách již delší dobu a navštěvuje české školy. Tím dru-

hým dorozumívacím prostředkem pak byly hry. U některých ani nebylo třeba slov, jako např. u fotbalu, který díky hojnému zastoupení chlapců byl vskutku oblíbený a jen kvůli dívkám občas přerušen vybíjenou.

Jako velká táborová hra se připravila "plavba tří mužstev Atlanským oceánem" a pomalé přibližování se k dosud neobjevené pevnině, byť pro tyto děti touto pevninou, novým světem, na rozdíl od Kolumba v 15. století, nebyla Amerika, ale Česká republika. Každý den se pak uskutečnila jakási dílčí plavba. Jednou to byly Mumlavské vodopády s výpravou na Rýžoviště, kde jsme se snažili objevit zlatoto, a co na tom, že tímto zlatem pro nás byly jen kousky slídy třpytící se ve slunečních paprscích. Vlastní nález je vždycky nejcennější. Jindy zase výprava do Bozkovských jeskyň, kde právě, když jsme se nalézali v té nejhlubší části, která se nazývá Peklo, zhasla náhle všechna světla. Zůstat s dvaceti dětmi v úplné tmě na nejhlubším místě pod zemí se, myslím, může stát opravdu jen v pekle. Asi všichni jsme poté ocenili význam světla v lidském životě.

A mohli bychom pokračovat o batikování triček, výrobě přívěsků z moduritu, večerních posezeních na balkóně fary, o krásném loutkovém představení, které pro nás připravili členové ochotnického spolku Krakonoš, o zajímavé návštěvě místního muzea...

Ale i přes všechnu bohatost nebyl program tím nejdůležitějším. Důležitější bylo poskytnout těmto dětem volný prostor, kde by se mohly cítit svobodně a nemusely se bát odmítnutí z důvodu své

rasy, národnosti, či původu. Prostor, kde budou přijímáni pro to, KDO JSOU.

A tento pocit jsme spolu s dětmi směli zakoušet i my vedoucí také od mnoha organizací i jednotlivců ve Vysokém nad Jizerou. Vstřícnost, se kterou se stavěli k celému táboru, a snaha pomoci, kde se dalo, byla skutečně nevidaná, a my jim tímto prostřednictvím chceme ještě jednou velice poděkovat. Byla to pro nás veliká lekce o pohostinnosti. Zejména bychom chtěli poděkovat: p. starostovi města Vysokého n. Jizerou-J. Maturovi, pí farářce církve československé-husitské pí Schubertové, kuchařkám z mateřské školky a správcům místní sokolovny, pí Dr. Maškové, pí Širové, p. V. Lukášovi, p. M. Jaklovi, pí L. Hnykové a členům ochotnického spolku Krakonoš.

Vztahy v mužstvu vedoucích byly také velice dobré, bez snahy prosadit sám sebe, ale naopak mít ohled na druhé. Zřejmě se v nich odrážela i ta skutečnost, že celá posádka mužstva, aniž to bylo podmínkou/tábor nebyl nábožensky orientován/, byla věřící. A doplulo se do nějakého cíle? Snad tyto děti opravdu objevily něco více ze svého nového domova, kam chtěly nechtě musely doplnout, kde však nakonec zakotvily a kde na ně čekají, i přes mnohá úskalí, která ještě budou nuceni překonávat, i mnohá nová přátelství s domorodci.

Tábor byl uskutečněn prostřednictvím Organizace pro pomoc uprchlíkům a za pomoci správy zámku Karlova Koruna v Chlumci nad Cidlinou a náboženské obce CČSH, díky nimž byly náklady na cestovné, stravování i ubytování plně hrazeny a děti mohly mít pobyt zcela zdar-

ma. Samotná iniciativa vzešla ze strany p. Tomáše Karla, studenta HTF UK, a i všichni ostatní vedoucí byli dobrovolníci.

Za vedoucí Adela Volkmanová
a Lenka Mikšíková

Píší nám a o nás

Dopis z Melbourne v Austrálii, srpen 1996

Vážení přátelé,
pobyla jsem u Vás na návštěvě a viděla jsem Vaše muzeum. Musím říci, že je vyjimečné v tom, že ukazuje, jak zajímaví a šikovní byli lidé, kteří v tomto kraji žili a ještě žijí. Udělala jsem spoustu fotografií a ukázala jsem je přátelům v Melbourne, kde nyní žiji a pracuji. Byla jsem velice pyšná na naši historii a tradice. Australané žasli nad šikovností a dovedností lidí, kteří ve Vašem kraji pracovali už v době, kdy ještě o Austrálii nikdo nevěděl, že existuje. Tady je historie novosídlelců tak krátká a lidé se snaží zachránit před zbořením domečky, které jsou jenom sto let staré. A tradici si pomalu začínáme budovat. Je to ohromné, mít tak dlouhou historii a ještě ohromnější je, si jí vážit a pečovat o ni. Myslím, že Vaše muzeum je právě krásné v tom, že ukazuje, jak žili a pracovali obyčejní lidé. Vaše sbírky jsou ojedinělé a dávají lidem nahlédnout do krás a těžkostí obyvatel Vašeho kraje, vyzdvihují pracovitost a prostotu obyčejného života, kvalitu, které nyní spousta lidí nedoceňuje. Muzeum

je zároveň spojeno s přítomností tím, že dáváte možnost mnoha současným umělcům vystavovat jejich práci. Viděla jsem výstavu J. Bernarda, jehož obrazy jsou kouzelné. Děkuji Vám ještě jednou za krásný zážitek a za možnost ukázat tady v Austrálii dokonalost života lidí v tak malé zemičce uprostřed Evropy. Doufám, že Vaše muzeum bude ještě krásnější, až ho přistě uvidím.

S pozdravem

Marie Hanal

Redakci časopisu Větrník

Děkuji touto cestou Státnímu statku Vysoké n. J. za včasné a vzorné obdělávání pozemků ve Stanovém, které doposud bezplatně užívalo Zemědělské družstvo Zlatá Olešnice. Pozemky byly zapleveleny bodláčím a tento plevel se roznášel na sousední pozemky, zahrady a prostě všude. Přeji mu, aby aspoň za tak zničené pozemky měl dobrou úrodu a pohodu ve sklizni.

B. Knížková, Stanový

Poděkování

Ráda bych prostřednictvím časopisu Větrník chtěla srdečně poděkovat panu starostovi, pí. Dr. Pohankové a všem, kdož se podílejí na dovážení obědů a mají pochoopení a úctu ke stáří. Chtějí pomoci těm lidem, kteří nemají žádnou možnost nakoupit si potraviny. Dříve se dovážely pojiždou prodejnou, ale z určitých důvodů byla dovážka zastavena. Tím se staří občané ocitli v nouzi. Proto ještě jednou srdečně děk, že jste nám pomohli.

Věrná čtenářka vašeho časopisu

Marie Pěničková, Helkovic

SPORT

Mumlavo, Mumlavo,
voděčko studená,
studený nohy mám,
studený kolena

Vodu tak nádhernou
dlouho jsme neměli.
Já bych sem rád jezdil
každíčkou neděli

(Úryvek z Pamětního listu na 8. křest
u Mumlavského vodopádu)

Mám svůj ostrov

"Byla jsem malá holka, ještě jsem nechočila do školy, ale často jsem navštěvovala babičku. U okna jsem měla dřevěnou postýlku a když babička zhasla, svítilo venku jen veřejné světlo a na zdi se kmítaly stíny. Představovaly pro mne podivná zvířata, lidi, stromy i květiny. Moje dětská fantazie z nich vytvářela neskutečné příběhy. To ovlivnilo celý můj život." Takhle začalo naše povídání s paní Milenou Patočkovou-Seidlovou ze Sklenářic, členkou Českého svazu plaveckých sportů-dálkové plavání. Pro zajímavost: v celé České republice je registrováno jen cca 170 členů!

Kde a kdy jste se naučila plavat?

Právě u babičky v Jizeře ve Vilémově. Babička mě v Jizeře koupala a vlastně otužovala a můj starší bratranec mě tam

naučil plavat, ještě mi nebylo ani 6 let. Původně jsme ve Vilémově bydleli, a tak jsem si Jizery užívala. Horší to bylo, když jsme se přestěhovali do Sklenářic, odkud maminka pocházela. To mi bylo 9 roků a teprve v roce 1966 (to mi už bylo 33) bylo ve Sklenářicích postaveno koupaliště, kterému ráda říkám "můj areál zdraví".

Proč? Mohla byste mi to vysvětlit?

Od začátku května do konce října jsem chodila denně plavat, ať bylo hezky nebo ošklivo. Ta voda mě úplně přitahovala. Přestala jsem mít rýmu, žádné nachlazení mě pak už netrápilo, cítila jsem se stále fit. První rok po postavení koupaliště byla v únoru velká obleva a poměrně teplo, a tak jsem zkusila jít si zaplavat i v zimním období. Bylo to báječné a od té doby chodím i v zimních měsících pravidelně týdně ve středu a v sobotu.

I když mrzne nebo prší?

Jistě. V zimě to často znamenalo nejedříve si vyházet cestu, někdy jedu na lyžích, je-li sněhu moc. Dříve se tu cesty neprotahovaly. Při velkém mrazu si vysekám otvor a plavu na místě, vylezu do čerstvého sněhu, chvíli se v něm doslova vyválím, a když vstanu, jsem úplně suchá a ruce i celé tělo mám teplé. Je mně hezky, jsem spokojená, mám často pocit, jako bych měla jakousi prozářenou auru kolem sebe. Lehce vyběhnu kopeček domů a celý den jsem pak vyrovnaná a práce mě baví. Připadám si jako součást přírody, uznávám její moc, ale tím, co dělám, se jí i trochu postavím a ona to přijme. V duši přírodě děkuji, že to mohu dělat, že mi tak pomáhá uchovávat zdraví.

Víme o vás, že se účastníte plavání otužilců např. v Praze. Ráda bych o tom věděla víc a podrobněji.

Plavání otužilců se zúčastňuji od roku 1970, a to buď: v Chocni na Orlici, v Pardubicích a v Hradci Králové na Labi, v Praze na Vltavě a v Harrachově na Mumlavě.

Se zájmem jsem si prohlédla všechny diplomy, fotografie, výstřižky z novin, pozvánky, a byla jich pěkná řádka: z Prahy vůbec první otužilecké plavání 1971, pak pravidelně od 1972-1979, 1982, 1986, 1989, 1990, z Chocně od roku 1973-1979, některý rok i 2x, z Hradce Králové 1974, 1975, 1976 a v červnu 1987 dokonce 1 km po Labi, z Pardubic v roce 1981, 1986, 1988, 1990-1996!

Některý rok i účast na 2 akcích v různých střediscích.

Zakladatelem plavání otužilců je Alfřéd Nikodém a pravidelně o vánocích se koná Vánoční vystoupení otužilců jako Memoriál A. Nikodéma. Ani tyto pozvánky tu nechyběly.

K takovým výkonům je přece nezbytný trénink.

Máte nějakého trenéra?

Ne, pouze svou vůli a chuť, které mě nutí k pravidelnosti a soustavnosti. Denně si ráno dám studenou sprchu, což je velice důležité, jinak je možnost stresu ve studené vodě. K tomu se nedá nutit, k tomu se musí každý rozhodnout sám. A já tu vůli mám. Kolegové plavci, kteří mají většinou ve větších střediscích své trenéry, mě obdivují, že to zvládnu sama. K mému osobnímu tréninku patří vycház-

ky a pochody do hor, do Krkonoš, celodenní výlety Jizerskými horami. Několikrát jsem se zúčastnila i lyž. závodů ve stopě 1. středoevropské padesátky. Jsem v podstatě samotářka, stačím si sama, vyšlápnu si třeba do Pasek, pozoruji mraky, lehnu si v lese a se zaujetím se dívám do korun stromů, poslouchám vítr, představuji si, že sedím na houpačce někde mezi palmami, sama, šťastná při západu slunce.

Máte i společné tréninky?

Společně jsme trénovali do roku 1988 na lyžích, v červenci 1971-1979 v Tatrách na sněhu otužování. V Harrachově na Mumlavě pořádáme v lednu křest otužilců pod vodopádem. Následuje veselá odpoledne v Mumlavské boudě s kytarou, zpěvem a tancem. Bývá nás 30-40.

Jak je to s lékařskými kontrolami?

Ty jsou pravidelné a povinné u příslušného sportovního lékaře. Bez zdravotního průkazu se nemůžete zúčastnit žádného plavání.

V které řece jste plavala nejraději?

V Orlici, byla vždy čistá. Ale nejvíce voní voda v Mumlavě. To je pohádka. Voní a šumí mi ještě v hlavě, když se vracím domů. A ten čistý vypraný písek! Každá řeka voní, ale ta vůně Krkonoš je pro mne nejkrásnější. Slyším v ní i hudbu a někdy se mi zdá, že bych mohla psát i básně.

Váš poslední zážitek z plavání otužilců?

Praha v lednu 1996, -14°C, nulová voda a ledová tříšť a plavat musíte do cíle, vrátit to nejde. Naplň po proudu, naplň proti.

Memoriál Alf. Nikodéma na Štěpána

1995 jsem propásla. Z Vysokého nejel do Prahy autobus, a to jsem nevěděla. Své zklamání vám raději líčit nebudu.

A jaká je denní norma i v tomto deštivém a studeném létě pro aktivní plavkyni - matku 3 dcer, babičku 5 vnoučat a prababičku 1 vnoučka?

500 m, t. znamená 20x přes koupaliště (délka 25m)

A plány do budoucna?

Přitahují mě nesmírně severské kraje, Skandinávie. Tolik jsem o nich přečetla, tolik viděla v knihách, televizi i v kině. Často si představuji, jak jedu na lyžích bílými pláněmi, vidím lesy a průzračné řeky, jak jsem šťastná z toho nádherného divadla přírody. Je to můj ostrov!

Strávila jsem jeden ze vzácných slunečních dnů tohoto léta s paní Milenou. Bylo to nesmírně zajímavé vyprávění, díky za ně.

Navíc přejí splnění i těch nejtajnějších přání.

L. Hnyková

Turistika

Klub českých turistů

V příštím čísle uvedeme vyprávění skupiny vysokých turistů z týdenního pobytu v Tatrách.

Vzpomínáme

Tichý, klidný, nenápadný...

Pilný a poctivý v každé práci, ať ve své profesi nebo práci veřejné, všude, kde bylo třeba rozumu a rukou, arbiter vkusu,

společník, starostlivý otec rodiny a mnohostranný sportovec, to byl náš spoluobčan Josef Lukáš.

Býval dlouholetým aktivním cvičitelem Sokola a jeho náčelníkem.

V mladém věku aktivním lyžařským skokanem, ještě blahé paměti na můstku u Vojákova mlýna, a později dlouholetým lyžařským rozhodčím nechybějícím nejen na žádném závodě v oblasti Krkonoš, ale i na vzdálených soutěžích Nizkých i Vysokých Tater. Naprosto spolehlivým v počtářském týmu na vrcholné soutěži Mistrovství světa ve Vys. Tatrách roku 1970 spolu s dalšími počtáři ze Západních Krkonoš.

Pokud se konaly lyžařské závody ve skoku ve Vysokém a o počtářích se snad ani nesnilo, byl Lukášův byt na náměstí teplým azylem pro celý počtářský sbor, aby výsledky byly včas hotové.

A v létě to byla turistika. Rád s rodinou a přáteli prochodil desítky kilometrů i jako značkář turistických cest. Každý rok obnovoval ty, jejichž barvy poškodilo povětrí nebo pokácený strom, na kterém byla značka namalovaná. Za dlouhé roky této činnosti prochodil v Západních Krkonoších tisíce kilometrů, možná že by obešel naši planetu. Nezištně chodil s přítelem Karlem Šaldou nebo i sám, s rucksáčkem na zádech, štětkou a barvami u ruky, po tichých a půvabných cestách. Některé značky, k jeho lítosti, následkem rozorvaných mezí a cest mizely a musely se hledat náhradní a znovu značit. Dělal tuto práci rád a jedinou odměnou mu byly chvíle v přírodě kolem, kterou pozoroval vnímavým okem a srdcem. Málokdo ví, že dlouhá léta aranžoval desítky

musejních výstav ve Vysokém, které měly vždy úspěšné aranžmá a vystavené expozice nabyly své pravé hodnoty. Jeho je i myšlenka, uspořádat v muzeu vždy po 10 letech "sjezd Krakonošů".

J. Doubalíková

Okénko podnikatelů

Firma UP LINE PLUS, s.r.o. v Jablonci nad Jizerou - výrobce kancelářského nábytku

Firma UP LINE PLUS se od svého vzniku zabývá výrobou kancelářského nábytku. Výrobní objekty byly převedeny do majetku firmy z firmy ESTRELA a prošly v uplynulém roce rozsáhlými rekonstrukcemi, které umožňují výrobu nábytku. Dnes firma zaměstnává 35 pracovníků, kteří využívají vysoce produktivní stroje včetně několika CNC strojů.

Hlavním výrobním programem je výroba kancelářského nábytku v kolekci nazvané HOME OFFICE 96 vyráběného v řadách AMADEO a SCALA. Jedná se o nábytek, který vychází ze spojení moderního designu a vysoké užitné hodnoty, a který splňuje náročné požadavky zákazníků.

Řada AMADEO vychází z laminové dřevotřísky, řada SCALA je vyráběna z dýhované dřevotřísky, osobitý ráz dodává nábytku kombinace se sklem a kovem i možnost několika barevných provedení. Některé vzorky tohoto nábytku si může-

te prohlédnout v Jablonci nad Jizerou na náměstí ve výkladní skříni prodejny CP SHOP nebo přímo ve firmě UP LINE PLUS v Jablonci nad Jizerou. Vedle hlavního výrobního programu má firma i program doplňkový, který zahrnuje drobné bytové doplňky podle požadavků trhu, ale i zakázkovou výrobu podle přání zákazníka.

N. Pižlová
oddělení odbytu

Společenská kronika

Narození

10. 7. 1996 se narodila v Liberci manželům Věře a Martinu Poláchovým dcera Barbora.

19. 7. 1996 se narodil v Jilemnici manželům Vlastě a Vlastimilovi Fidlerovým syn Vlastimil.

5. 8. 1996 se narodila v Jilemnici manželům Lence a Františku Šaldovým dcera Veronika

Životní jubilea oslavili:

Helkovic:

15. 8. Ludmila Nejedlová 70 let
29. 9. Miloslava Špidlenová 75 let

Sklenařice:

14. 8. Jaroslav Friedrich 76 let
26. 8. Bedřich Grosman 89 let
31. 8. Anna Grosmanová 83 let
Emilie Stochlová 75 let

Stará Ves:

16. 8. Stanislava Chlumová 79 let
28. 8. Marie Nováková 87 let

Tříč:

25. 8. Josef Slavík 72 let
28. 8. Marie Bartoníčková 71 let
8. 9. Marie Kučerová 84 let

Vysoké n. J.:

6. 8. Bedřich Lukeš 71 let
9. 8. Emilie Haasová 71 let
18. 8. Miloslav Bachtík 73 let
Anna Stránská 76 let
24. 8. ing. Otomar Köppl 74 let
26. 8. Božena Holá 83 let
Ludmila Jechová 75 let
28. 8. Josef Zíta 76 let
3. 9. Milan Lukeš 73 let
6. 9. Karel Petruška 83 let
11. 9. Štefania Sajdllová 71 let
14. 9. Antonín Bartoníčka 87 let
18. 9. Věra Vacková 78 let
19. 9. Marie Šaldová 82 let
25. 9. Jiřina Janoušková 70 let
30. 9. Věra Vavrková 83 let

Do dalších let přejeme hodně zdraví.

Úmrtí

6. 9. zemřel v Hradci Králové v domově důchodců dlouholetý vysocký občan p. Oldřich Pacák ve věku 85 let.

28. září zemřela pí Anna Babcová ze Staré Vsi ve věku nedožitých 80ti let.

28. září zemřel náhle ing. Milan Truneček, milý a laskavý člověk. Svou oddanou láskou k hudbě, svou citlivou interpretací dokázal potěšit a naplnit radostí dlouhé řady posluchačů. Svým hereckým talentem a vrozeným smyslem pro humor udělal mnoho dobrého pro amatérské divadlo a jeho vděčné diváky. Svým jiskřivým a vstřícným optimismem pomáhal překonávat mnoho bolestí a problémů lidem okolo sebe. Byl trpělivým posluchačem a moudrým rádcem všem, kteří se k němu utekli se svým trápením. Nesl pokorně svůj nelehký úděl a dokázal ještě mírnit bolest druhých. Uměl se radovat z každého dne, z dobře vykonaného díla, z dobře udělané písničky. A tak za vše i za tento radostný vztah k životu vzdáváme náš poslední dík.

Dozrěl čistý a radostný akord.

Nastalo ticho kolem. . .

Utichla poslední zadumaná melodie, jsouc ukončena lidským bolem.

*Už nikdy ruka citlivá a něžná nebude načechrávat klávesy. . .
Vzpomínka zůstane však křehká, sněžná, jak dokázala respektovat partesy.*

*Nám nikdy nepřestane v srdcích znít ta melodie o skutečném žití. . .
A dokud budem cítit srdce bít, budem ji na paměti mít.*

*Ta melodie poslední nám zpívá: Bože, jak já měl žít rád!
A nám zbývá jen v tiché ozvěně upřímně s láskou vzpomínat.*

Slávka Hubačíková

V Jilmu 229
514 01 Jilemnice
tel. fax: 0432/54 30 52

Projekce, prodej, montáž, servis

Bezobslužné ekologické topení (zemní plyn, topný olej, propan butan)

- kotelny (rodinné domky, hotely, průmyslové objekty)
- teplovodní topení (radiátory, podlahové topení)
- regulace topných systémů
- vložkování komínů
- rozvody vody, odpadů, elektro

preventivní kontroly, revize a servis

Garantujeme tříletou záruční dobu
na instalovaná zařízení !!!

! kompletní dodávky na klíč !

Firma UP LINE PLUS, s.r.o. – 512 43 Jablonec nad Jizerou 540
tel.: 0432/59 11 66 fax: 0432/59 11 67

VÝROBA NÁBYTKU

Nábytek pro zařízení domácích i profesionálních kanceláří:

- kolekce nazvaná HOME OFFICE 96 v řadách AMADEO a SCALA
- program zahrnuje: stoly, kontejnery, skříně, regály, PC pracoviště
- nábytek s moderním holandským designem v přírodním provedení (vzor - buk) nebo v barvě tmavě modré, tmavě šedé, tmavě zelené, oranžové
- kombinace dýha/lamino + kov + sklo

Dále nabízíme:

- **drobné bytové doplňky**
(nabídka zejména pro obchodní firmy)
- **nábytek na zakázku dle Vašeho návrhu**

Na vyžádání Vám rádi zašleme katalog
našich výrobků.
Při osobní návštěvě si můžete prohlédnout
naš sortiment.

Vyjdeme vstříc Vaším požadavkům

